

EILC beszámoló 2007 nyár

Amikor megérkeztem – másodmagammal – repülővel Isztambulba, már a kezünkben volt az a térkép, hogyan juthatunk el szálláshelyünkre – mivel az iskola e-mailben átküldte korábban –. Metróra kellett volna felszállnunk először, majd villamosra átszállni, de mivel annyira sok csomagunk volt, úgy határoztunk, hogy inkább kihasználjuk a reptérről induló szervizbuszt. Ez olcsóbb is volt mintha taxiba szálltunk volna, illetve biztonságosabb is, mivel ott nem vertek át minket pénzügyileg. Sofőrünk nem talált elsősre a szállásunkhoz, de körbekérdezgetések sorozata után végre megérkeztünk uticélunkhoz. És semmivel nem kellett többet fizetnünk, mint ami meg volt beszélve – lehet azért is, mert előre kellett fizetni még a reptéren –.

A szállást már jó előre lebeszéltem az Isztambuli Egyetem koordinátorával, így kerültem oda. Voltak akik nem tudtak ezen lehetőségről, ők lakást béreltek maguknak Interneten keresztül. Én is úgy intéztem ezen dolgaimat, hogy folyamatos levelezési kapcsolatban voltam az iskolával, és kérdezgettem hol lakhatok, mikortól költözhetek be, mikor kezdődik a tanítás, milyen papírok kellenek. Nem vették egyáltalán tolazkodásnak, hogy annyit kérdeztem, illetve zaklattam őket a leveleimmel. Sőt, igen készségesek voltak. A kurzus ideje alatt, pedig a tanárok folyamatosan figyelmeztettek minket, hogy el ne felejtjük, pénteken programok lesznek ekkor és ekkor, milyen könyvet vehetünk meg tanulásunk elősegítése érdekében és hol, viszont nem tették kötelezővé. Lemaradni egyszerűen nem lehetett semmiről.

Isztambul Beyazit kerületében – európai oldal –, az Isztambuli Egyetemen tanultam 3 héten keresztül a török nyelvet. A legelső tanítási napon beosztottak minket különböző csoportokba, tanárokhoz. Én egy kisebb csoportba kerültem, ahol 12-en voltunk, a legnagyobb csoport is viszont 15 főből állt. Még a legelején a tanárom ajánlására vettem egy török nyelvtankönyvet, ami igen hasznos volt, mivel az órákat törökül tartották. Igyekeztek nem sokat beszélni angolul, ami igen könnyen ment az én tanáromnak, mivel nem nagyon ismerte az angol szavakat. Az én csoportom igen erősen vette a nyelvtant – míg mások először csak szavakat tanultak –, és otthon, pedig önszorgalomból az órán vett nyelvtan közben vett szavakat – ami igen sok volt – kellett megtanulni. Először nem tudtuk elfogadni, hogy törökül tanulunk törököt. Annyira abszurd dolognak tűnt. De most visszatekintve nagyon jó volt az anyakörnyezetben tanulni. Én személy szerint, jobbnak láttam szótárat venni, amit a Grand Bazaar-ban szereztem be.

Természetesen szerveztek nekünk erasmusos diákoknak közös programokat, mégpedig a Topkapiba, az Ayasofya-ba, a Kék Mecsetbe, valamint elvittek bennünket még egy Hadtörténeti Múzeumba is, ahol Mustafa Kemal Atatürk – a törökök atyja – tanulta a haditechnikákat, a stratégiákat. Ezek a programok mindig péntek délután 1 órától kerültek megszervezésre. Ezekre érdemes elmenni, mert ilyenkor külön idegenvezetők segítik megérteni adott hely történelmét. Még az utolsó napra is volt programunk beszervezve, ami annyit jelentett, hogy vizsga után fellelegezhettünk, és mehettünk várost nézni, már szabadon. A vizsgától, mint mindig, most sem kellett félnie annak, aki tanult. Csak azt kérdezték vissza, amit leadtak, amit tanultunk. Segítőkészek voltak a vizsgáztató tanárok, mert a vizsgalapon minden törökül volt írva, és ha nem tudtuk mit kezdeni a feladattal – nem tudtuk mit várnak el tőlünk adott feladatrészben – akkor segítettek, de legalábbis rávezettek a helyes megoldásra. Nekünk magyaroknak úgy gondolom, nem kell tartanunk annyira a török nyelvtől, mint más külföldi diákoknak, ugyanis nagy a hasonlóság a 2 nyelv – magyar és török – között.

Isztambul területe közel azonos Magyarország területével, lakossága, pedig közel 15 millió. Igen könnyű elveszni itt, viszont egy jó térképpel ez elkerülhető. Én is beláttam ezt igen rövid idő alatt, és vettem is magamnak. Mindez idő alatt sikerült adott városrészt igen jól megismernem. Ez a városrész igen zsúfolt, viszont közel van a turistaközpontoz, illetve ezen a környéken találhatóak meg többek között az Ayasofya, a The Blue Mosque, a Topkapi, a Grand Bazaar, egy kicsit távolabbra tekintve látványosság még a Galata tower. Egy kicsivel még beljebb haladva a városban található a Taxim, amit a törökök Isztambul belvárosának neveznek. A szállástól 5 percre volt egy közért, ahol a bevásárlásaimat végeztem. Itt – valamint a legtöbb közértben – elfogadják a Visa, valamint az EuroCard kártyákat egyaránt. Bár nekem először némi gondom adódott, amikor az EuroCard-dal fizettem, de végül is sikerült vele fizetnem. Azután meg semmilyen probléma nem volt.

Viszont a szállásunkon volt étkezdé is, természetesen ott is lehetett ételt vásárolni, és jóval olcsóbban, mint az utcán lévő árusoktól, nem beszélve az éttermekről. Szinte már

fillérékért lehetett reggelihez jutni, és olcsóbb volt a főtt étel is. Bár főtt ételhez csak este 5 után juthattunk hozzá, ugyanis a konyha csak akkor volt nyitva. Igazán finom ételeket lehetett ott kapni. Csak az a zöldessárga leves ne lett volna. Én személy szerint nem kóstoltam, mert mások mondták, hogy még csak véletlenül se egyek olyant, mert annak következményei lesznek. Viszont az összes többi meleg étel szinte már olyan volt, mintha itthon Magyarországon ettem volna. Nagyon sok étel van, persze ami csak a törökökre jellemző, és nem található még csak hasonló sem nálunk. Én nem voltam annyira bátor, hogy végigkóstoljam a török konyhát, de amiket kipróbáltam, arra azt mondom, hogy kár, hogy nem ettem végig a

palettát. Viszont kiemelkedően finomak még a török sütemények. Azok az édességek! Szerintem sehol nem kapni annyi ízű és fajta sütit mint Törökországban.

Viszont volt egy nagyon nagy hátulütője a szállásunknak. Ezt minden ott lakó nyugati országból jött diák észrevette és hiányolta. Ez pedig, az Internet hozzáférési lehetőség korlátozott volta jelentette. Nem voltak a szobákban konnektorok, nem tudtuk így sokáig használni a gépeinket, és a telefonunkat is csak akkor tölthettük fel, ha lementünk a földszintre a TV szobába, ahol volt pár konnektor. A wifi-t kikapcsolták, amikor odaértünk, ezért Internetet csakis a netteremben láthattunk. Viszont ez nem volt túl drága, de nem volt ingyen. A 3 hétből 2 hetet használhattuk az Internetet, mert a 3. héten hétfőre kikapcsolták a termet. Egy gép sem volt már ott. Nem is volt lehetőségünk az internetezésre a szálláshelyünkön, véglegesen megszűnt. Ami pont a legrosszabbkor jött, mert aki ment utána még egyetemre tanulni – többek között én is – annak a szállását kellett volna intéznie, szólni, hogy mikor megy. Viszont a szükség nagyúr, és az ember nem élhet net nélkül, ezért elmentünk keresni, és minden 2. sarkon találtunk net-kávézót. Hiányoltuk még a melegvizet, de néha még a hidegvizet is – nem volt egyszerűen víz –. Voltak ilyen apróbb problémák, de semmi gond, 3 hét alatt csak néhányszor folyt rozsdás színű víz a csapból, amikor éppen fogat mostunk.

Néhány jó tanács így a végére. A közlekedés nem olyan, mint nálunk, sőt bárhol máshol. Isztambulban az autók még akkor sem állnak meg, ha esetleg pirosat kapnak. Csak szétnéznek, és ha nem jön semmi, akkor mennek. Ezért is van olyan sok baleset az utcákon. Ha dugó van, vagy ha csak kedvük szottyán, a villamosíneken mennek. A gyalogosokat figyelembe sem veszik, még akkor sem, ha zöld van a gyalogosoknak a gyalogátkelőhelyen. Úgyhogy csak óvatosan! Második jó tanács, a villamosokról a megállóban ne szálljatok le, ha esetleg mások le akarnak, mert egyszerre szállnak fel és le, és esetleg nem tudtok visszajutni. Még a mai napig sem fejttem meg hogy tudnak ebben a fejetlenségben fel és leszállni, de jól megy nekik minden esetre. Végül pedig, a legfontosabb, mindig legyen nálatok tiszta víz!!!

2007. szeptember 20.
Törökország, Isztambul

Tóth Erika